

HỒI THỨ HAI TRĂM MƯỜI

CÙNG CÔNG CHÚA TRỐN KHỎI HOÀNG CUNG

Đa Long cười đáp:

- Người khác chẳng hợp thức thì không được còn Vi huynh thì tha hồ.

Lão biết tổng quản thái giám ở trong cung muốn lấy lòng Vi Tiểu Bảo, không để ai ra vào gian phòng này. Trong cung thiếu gì phòng ở. Gian phòng của Hải Đại Phú đây chẳng có chi tốt đẹp. Tên thái giám của phòng Ngự thiện dĩ nhiên có chỗ ở khác.

Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Đại ca không nhắc tới thì tiểu đệ cơ hồ quên bẵng. Đáng mai nên thông tri cho Tổng quản thái giám dọn dẹp căn phòng này đi. Chúng ta là ngoại thần lại ở trong cung để ngự sử đại nhân phát hiện ra, lão làm bản tấu lên Hoàng thượng thì nguy đấy chứ không phải chuyện đùa.

Đa Long đáp:

- Vi huynh đệ được Hoàng thượng rất thương mến thì còn ai làm gì được nữa!

Vi Tiểu Bảo nói:

- Mời đại ca hãy ngồi xuống đây. Gian phòng này chẳng có vẻ tốt đẹp nhưng tiểu đệ đã ở đây lâu ngày quen mất rồi, cảm thấy ấm cúng hơn cả phủ Bá Tước ở bên ngoài.

Gã từ từ tiến lại phía sau Đa Long rút dao trủy thủ ra cầm tay rồi cười nói:

- Tám món ăn này đều là những thức tiểu đệ rất ưa dùng. Bọn trù phòng vẫn nhớ nên nay họ lại sắp cho tiểu đệ ăn. Đại ca thử nếm món Giải phấn sư tử đầu này xem thế nào?

Đa Long đáp:

- Món ăn mà Vi huynh đệ đã ưa dùng thì nhất định là...

Lão chưa nói dứt lời đột nhiên trái tim đau nhói rồi gục xuống bàn không cử động nữa.

Nguyên Vi Tiểu Bảo đã cầm trủy thủ nhằm trúng hậu tâm lão đâm sâu vào. Lưỡi dao xuyên thấu tâm tạng. Lão chết ngay lập tức ma không kịp rú lên một tiếng.

Nhát dao sát nhân này không một tiếng động nên tên thái giám tuyệt không hay biết, gã vẫn tiếp tục rót rượu vào chung.

Vi Tiểu Bảo lại quanh ra phía sau hẳn, nhẹ nhàng phóng dao trủy thủ đâm chết.

Vi Tiểu Bảo giết hai người xong lập tức xoay mình cài then đóng cửa lại. Gã động thủ rất mau cởi bỏ quần áo giày mũ ra, chỉ để lại một cái quần xà lỏn và tấm bảo y hộ thân. Gã lại cởi áo mũ của tiểu thái giám mặc vào cho mình. Còn quần áo của mình gã đem mặc cho tiểu thái giám. Hai người thân thể tượng tự như nhau nên quần áo rất vừa vặn.

Vi Tiểu Bảo lại ôm thi thể thái giám đặt lên ghế ngồi. Đoạn gã cầm trủy thủ rạch nát mặt hẳn, để không ai nhìn rõ ngũ quan được nữa.

Vi Tiểu Bảo vừa động thủ vừa lầm bầm:

- Đa đại ca! Bữa nay tiểu đệ giết đại ca, thực trong lòng hối hận vô cùng. Còn may ở chỗ đẳng nào đại ca cũng chết. Đêm nay tiểu đệ trốn đi, sáng mai Hoàng thượng nhất định sẽ chém đầu đại ca. Thế là đại ca chỉ chết sớm mất nửa ngày, chẳng lỗ gì mấy. Huống chi tiểu đệ giết đại ca tức là đại ca chết về công vụ chỉ thiệt mạng có một mình. Nếu để Hoàng thượng chặt đầu thì bao nhiêu gia sản đại ca đều bị liên lụy. Sao bằng chết sớm nửa ngày đổi lấy tiền phủ tuất cho gia đình. Nếu đem bàn toán ra mà tính thì tiểu đệ làm như vậy tức là đã giao rất nhiều tiện nghi cho đại ca rồi đó.

Miệng gã nói như vậy, trong lòng cảm thấy mình giúp đỡ cho Đa Long rất nhiều, nên chẳng ân hận gì nữa.

Gã lại nhìn thi thể tiểu thái giám tự nhủ:

- Vị tiểu huynh đệ này mình mặc áo choàng màu vàng trông giống ta góm. Chính ta tiểu huynh đệ có đi đầu thai mười kiếp nữa cũng chưa được khoác áo

choàng màu vàng, đầu đội mũ Bá Tước đại nhân. Nguyên mấy viên hồng ngọc bảo thạch quý giá kia đủ cho huynh đài xài bảy tám đời không hết. Ha ha! Thế là huynh đệ được một phen thăng quan phát tài rồi, hưởng thụ phúc phần nhiều lắm.

Gã dừng lại một chút rồi lẩm bẩm:

- Vì Tiểu Bảo này ngày trước mạo xưng Tiểu Quế Tử rồi tiến trình viễn đại được gia phong quan lớn, bữa nay tiểu huynh mạo xưng Vi Tiểu Bảo, mai sau tiến trình có tiến triển hay không là tùy ở bản lĩnh của huynh đệ đó.

Gã lại tự suy nghĩ:

- Ngày trước ta mạo xưng tiểu thái giám thì bữa nay một tiểu thái giám khác mạo xưng mình. Thế là có vay có trả, thanh toán xong xuôi, chẳng còn nợ nần gì nữa.

Gã chợt nhớ tới nhà Vua liền lẩm bẩm:

- Tiểu Huyền Tử hồi Tiểu Huyền Tử. Ta đối với bạn vẫn một lòng thủy chung, chẳng có điều chi phải hổ thẹn.

Gã cảm thấy yên tâm, liền vuốt quần áo lại cho ngay ngắn và nhận ra không còn chỗ nào sơ hở, liền lớn tiếng hô:

- Tiểu ca nhi! Người ra đi! Trong này không cần người phải hầu chầu nữa. Đây ta thưởng cho người năm lạng bạc để người mua lấy bánh kẹo mà ăn.

Đoạn gã cất giọng hàm hồ nói:

- Đa tạ Bá tước đại nhân.

Vi Tiểu Bảo lớn tiếng hơn:

- Ta cùng Đa tổng quản uống rượu trong này, nói chuyện tâm sự, cấm không ai được vào quấy nhiễu.

Ở trong cung bọn thái giám chuyên việc hầu hạ Hoàng đế, Hoàng hậu, Phi tần, Hoàng tử và Công chúa. Nhưng những tên thái giám có chức vụ đặc biệt cũng được bọn tiểu thái giám hầu hạ. Thế lệ trong cung trước nay đều như vậy.

Vi Tiểu Bảo tuy hiện thời không làm thái giám nữa, nhưng ngày trước gã cũng là một tên thái giám lừng lẫy oai danh ở trong cung, nên gã lấy một thái giám để

hầu hạ và thưởng tiền cho hắn là một chuyện rất tầm thường. Bọn thị vệ ở ngoài cửa nghe thấy câu chuyện đối thoại vừa qua, cũng chẳng ai để ý đến.

Bổng cửa phòng kẹt mở, Một tiểu thái giám bưng mâm cơm ra ngoài cúi đầu, xoay tay khép cửa lại.

Vi Tiểu Bảo tay bưng mâm cơm cúi đầu xuống qua khỏi cửa phòng. Bọn thị vệ đang cùng nhau ăn cơm uống rượu, không ai để ý cả.

Vi Tiểu Bảo mừng thầm trong bụng:

- Bọn cận vệ này ít ra cũng sau một giờ mới phát giác trong phòng có hay người chết. Chúng sẽ cho là Vi Bá Tước cùng Đa Tổng quản bị thích khách đâm chết và chúng phải một phen khiếp sợ đến té đài vãi phân.

Khi Vi Tiểu Bảo bước chân ra cổng lớn thì đột nhiên thấy mấy tên cung nữ cùng thái giám cầm đèn lồng đi trước dẫn đường. Phía sau là một bọn khiêng cỗ kiệu đi tới.

Tên thái giám đi đầu lớn tiếng hô:

- Đại giá công chúa đến!

Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

- Công chúa sao lại không đến sớm cũng không đến muộn hơn mà lại đến ngay giữa lúc này. Thị vào phòng dòm ngó thấy Vi Tiểu Bảo bị người đâm chết thì trong cung lập tức nào loạn. Ta trốn đi khó khăn vô cùng.

Trong lúc nhất thời gã chân tay luống cuống không biết làm thế nào. Bổng thấy cỗ kiệu dừng lại. Kiến Ninh công chúa vừa ở trong kiệu bước ra đầu lớn tiếng hỏi:

- Tiểu Quế Tử có ở trong đó không ?

Vi Tiểu Bảo đâm liều đứng trước mặt nàng, cúi đầu đáp:

- Vi Tước gia uống rượu say quá, nô tài xin dẫn công chúa vào.

ánh đèn lồng không soi được tỏ dạng, công chúa không nhận ra gã là ai. Nàng thấy bọn thị vệ ở trong nhà hồi hã chạy ra nghênh tiếp, bất giác tự hỏi:

- ở đây làm gì mà đông người thế?

Nàng chau mày khoát tay ra lệnh:

- Các người ở cả bên ngoài chờ đợi

Nàng khoa chân bước vào, Vi Tiểu Bảo cũng theo sau

Gã vào nhà rồi cài then cửa lại

Công chúa bảo gã :

- Cả người cũng ra ngoài kia!

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Dạ Vi Tước gia ở phòng trong

Công chúa bước lẹ tới đẩy cửa phòng tiến vào thì thấy Vi Tiểu Bảo giả và Đa Long ngồi gục xuống bàn như người say khướt.

Nàng chau mày quát hỏi:

- Người còn chưa ra ư?

Vi Tiểu Bảo cười nhẹ khẽ đáp:

- Nô tài mà ra ngoài sẽ bị đốt như quân đàng giáp!

Công chúa giật mình quay đầu nhìn lại. Dưới ánh đèn sáng nàng nhìn rõ Vi Tiểu Bảo đứng đằng sau không khỏi vừa kinh ngạc vừa mừng thầm bật tiếng "ô hay" rồi lấp bắp hỏi:

- Người... người làm trò gì thế này?

Vi Tiểu Bảo khẽ đáp:

- Xin công chúa đừng lên tiếng

Công chúa hết nhìn hấn rồi lại ngó gã Vi Tiểu Bảo ngồi gục xuống bàn khẽ hỏi:

- Người làm trò quỷ gì thế ?

Vi Tiểu Bảo kéo nàng vào phòng, đóng chặt cửa lại, khẽ đáp:

- Đại sự to rồi, Hoàng thượng muốn giết ta

Công chúa hỏi:

- Hoàng đế ca ca đã giết phò mã sao còn định giết cả người ? Y...y mà giết người thì ta quyết liều mạng với y

Vì Tiểu Bảo giang hai tay ra ôm choàng lấy công chúa rồi hôn vào má nàng nói:

- Chúng ta phải mau trốn ra Hoàng cung, Hoàng thượng biết rõ câu chuyện giữa ta và nàng rồi, nên ngài muốn chặt đầu ta.

Công chúa bị gã ôm chặt lại hôn lia lịa, toàn thân nàng nhũn ra, miệng ú ớ:

- Hoàng đế ca ca hạ sát phò mã, ta tưởng sẽ cùng người kết duyên cầm sắt mà sao...sao lại xảy ra chuyện này? Sao Hoàng đế ca ca lại biết hết chuyện của chúng ta?

Vì Tiểu Bảo hỏi lại:

- Nhất định là nàng sơ ý để lộ chuyện, có đúng thế không ?

Công chúa đỏ mặt lên đáp:

- Không phải tại ta đâu. Chỉ có mấy lần ta hỏi y: bao giờ người trở về ?

Vì Tiểu Bảo nói:

- Thế là chết rồi còn gì ? Nhưng cũng không sao. Vụ này xảy ra khiến chúng ta nhất định phải thành đôi vợ chồng. Chúng ta phải mau trốn khỏi hoàng cung.

Công chúa ngần ngừ đáp:

- Đáng mai ta lên năn nỉ Hoàng đế ca ca, van xin y đừng giết người. Y hạ sát phò mã đã nói với ta lấy làm ân hận. Y còn hứa hẹn sẽ tìm cho ta một vị hảo phò mã khác. Mà y lại rất thương yêu người.

Nàng nói đây bỗng ngửi thấy mùi máu tanh bốc lên sặc sụa. Nàng đánh hơi thấy cái rồi hỏi:

- Sao...?

Đột nhiên nàng cảm thấy trước ngực cồn cào. Nàng ọc ra một tiếng, tay vịn thành ghế rồi mửa thốc mửa tháo ra. Cổ họng nôn nao không ngớt. Nàng mửa ra một thứ nước xanh lè.

Vì Tiểu Bảo khẽ đấm lưng cho nàng và nhẹ nhàng hỏi:

- Nàng làm sao thế? Chắc ăn phải cái gì không tốt rồi. Đã thấy nhẹ đi chút nào chưa ?

Công chúa mửa hai cơn rồi, đột nhiên soay tay đánh "bốp" một cái vào mặt Vi Tiểu Bảo. Miệng thoá mạ:

- Ta ăn phải của độc ư? Trăm điều ngang ngựa vì người ! Trăm điều ngang ngựa vì người !

Vị công chúa này vốn tính ngang ngược, quật cường, vô lý. Đúng lúc nàng nổi cơn hung dữ. Vi Tiểu Bảo đã hiểu nội tâm nàng, nên chẳng lấy chi làm lạ. Có điều gã chỉ lo thời giờ cấp bách. Gã mà chần chờ một khắc là nguy hiểm vô cùng.

Gã nghĩ tới thời gian những khẩu súng lớn phát xạ sắp đến rồi, rất hoang mang trong dạ. Không thể dằng co với công chúa được nữa, gã đáp:

- Dạ dạ! Đúng rồi! Trăm điều ngang ngựa vì ta.

Công chúa vừa nắm lấy tai Vi Tiểu Bảo vừa quát:

- Người phải theo ta ra mắt Hoàng đế ca ca, chúng ta lập tức bãi đường thành hôn.

Vi Tiểu Bảo rất đổi bồn chồn, năn nỉ:

- Việc bãi đường thành hôn nàng hãy trông vào một ta. Nhưng bây giờ ra mắt Hoàng thượng thì chồng nàng sẽ thành một tên phò mã không đầu. Chúng ta phải mau mau ra khỏi Hoàng cung. Đó là việc khẩn yếu hơn hết.

Công chúa nắm lấy tai gã giật mạnh một cái. Gã không nhịn được rú lên một tiếng. Công chúa hỏi:

- Người có cụt đầu cũng không sao. Người vốn là tên tiểu quỷ chẳng có đầu óc gì hết. Còn thằng Tiểu Quế Tử con ở trong bụng ta biết tính sao bây giờ.

Nói tới đây, nàng bất giác khóc oà lên.

Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi hỏi dồn:

- Làm... sao ? Thằng Tiểu Quế Tử con làm sao?

Công chúa vung chân đá trúng bụng Vi Tiểu Bảo đánh "phốc" một cái. Nàng vừa khóc vừa nói:

- Trong bụng ta đã có thằng Tiểu Quế Tử con thối tha của người rồi. Trăm điều ngang ngửa vì người. Chúng ta không lập tức nên vợ nên chồng thì cái bụng ta... cái bụng ta mỗi ngày một lớn... ăn làm sao... nói làm sao? Hoàng thượng lại hiểu cả Ngô ứng Hùng đã thành thái giám. Vụ này không xong rồi...ta...ta còn làm người thế nào được ?

Vì Tiểu Bảo sắc mặt lợt lạt... gã chẳng còn hồn vía nào nữa.

Giữa lúc nguy cấp ngàn cân treo sợi tóc lại gặp phải vụ rắc rối này, làm gì gã chẳng bỏ vía. Miệng gã lắp bắp:

- Chúng ta mà không chạy trốn cho mau ra khỏi Hoàng cung thì thằng Tiểu Quế Tử con sẽ mất bố... chúng ta trốn ra ngoài rồi lập tức bãi đường thành thân. Nàng sinh hạ thằng Tiểu Quế Tử con thì nó là ngoại sanh của Hoàng thượng chớ còn gì? Ngược lại Hoàng thượng là cứu cứu của nó và là đại cứu tử của ta. Chẳng có lý nào Hoàng thượng lại giết chết muội phu.

Công chúa mồm năm miệng mười hỏi:

- Sao lại vô lý? Ngô ứng Hùng là muội phu chính thức của y, y cũng chặt đầu thì sao y lại nể người ?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Hoàng thượng biết Ngô ứng Hùng là muội phu giả. Còn Vì Tiểu Bảo này là của thật. Giả muội phu có thể giết được còn chân muội phu sao lại giết đi ? Hảo công chúa , thằng Tiểu Quế Tử con của chúng ta ra đời rồi nó sẽ ôm cổ nàng gọi là má má. Như vậy có phải tốt đẹp không ?

Gã nói rồi ôm cổ nàng.

- Tốt đẹp cái con khỉ. Ta không muốn thằng chó đẻ con kêu ta bằng má má.

Nàng nói thế rồi tay đang nắm tai Vì Tiểu Bảo từ từ buông ra nhõng nhẽo hỏi:

- Lâu nay không được thấy mặt, người có nhớ ta không ?

Nàng vừa nói vừa gieo mình vào lòng Vì Tiểu Bảo.

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Nhớ chứ sao không nhớ? Ban ngày nhớ, ban đêm nhớ, chẳng thời khắc nào là ta không nhớ.

Ngoài miệng gã nói vậy nhưng trong bụng lại lắng thầm:

- Con điểm chết đâm kia! Mình đang có việc gấp mà thị cứ giằng co thế này biết đến bao giờ mới xong ?

Gã thấy nàng tình ý triền miên, mặt đỏ như gấc thì biết là nàng đang rạo rức xuân tình. Lúc này gã đang lo sốt vó làm gì còn hứng thú để thân thiện với công chúa mà lại không dám đắc tội với nàng, gã liền thủ thủ vào tai:

- Chúng ta một khi trốn ra khỏi Hoàng cung là suốt ngày đêm dính liền nhau như keo sơn, không bao giờ phân ly nữa. Vậy chúng ta đi thôi!

Công chúa uốn éo tấm thân mấy cái rồi đáp:

- Không được ! Đêm nay phải làm vợ chồng.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Đêm nay thì đêm nay, nhưng phải ra khỏi cung rồi sẽ tính.

Công chúa hỏi:

- Việc gì mà phải trốn tránh? Hoàng đế ca ca cứng ta lắm. Y là sư phụ người và rất thương người. Đáng mai chúng ta năn nỉ là y vui lòng ngay, quyết không nổi nóng. Hoàng đế ca ca chỉ căm hận Ngô Tam Quế. Người xin y đem quân đi đánh lão. Ta cùng đi với người. Ta lãnh chức Bình mã đại nguyên soái, còn người làm phó tướng đánh cho Ngô Tam Quế tơi bời hoa lá. Hoàng đế ca ca sẽ phong cho người làm vương gia.

Nàng vừa nói vừa ôm ghì lấy Vi Tiểu Bảo.

Vi Tiểu Bảo đang lúc hoang mang vô cùng, đột nhiên nghe tiếng người gõ vào cửa sổ ba tiếng. Họ dừng chút nữa rồi gõ thêm ba tiếng.

Vi Tiểu Bảo cả mừng hỏi:

- Có phải Đào cô cô không ?

Gã khẽ đẩy công chúa ra, chạy lại mở cửa.

Bóng đèn thấp thoáng. Một người tiến vào. Chính là Đào Hồng Anh.

Hai người đàn bà giáp mặt nhau đều giật mình kinh hãi.

Đào Hồng Anh khẽ hô:

- Công chúa!

Công chúa tức giận hỏi:

- Người là ai? Đến đây làm gì ?

Nàng gã ngẫm nghĩ một chút, bỗng nổi cơn ghen bụng bảo dạ:

- Tên cung nữ này đêm khuya đến gõ cửa sổ thì còn việc gì là tử tế nữa?
Nhất định hai người rất thân nhau.

Tuy nàng thấy Đào Hồng Anh đã lớn tuổi, nhưng Tiểu Quế Tử gian dưu với cả hạng cung nữ vừa già vừa xấu. Nhất là lúc lửa dục của nàng đang bốc lên lại bị người đàn bà kia đến phá khuấy hạo sự khiến nàng sóng giận như điên, lớn tiếng la:

- Chúng bay...

Vì Tiểu Bảo đã đề phòng trước, khi nào để nàng hô hoán cho bọn thị vệ chạy vào. Công chúa vừa mở miệng gã đã đưa tay ra bịt lấy không cho nàng nói nữa.

Công chúa hết sức rầy rụa rồi xoay tay lật tát bốp một cái vào mặt Vì Tiểu Bảo.

Vì Tiểu Bảo trong lúc hoang mang tay mặt nắm cổ công chúa hết sức bóp mạnh, gã vừa bóp vừa mắng:

- Con đười chết đằm này. Ta phải vặn cổ ngươi cho hết thở.

Công chúa cảm thấy hô hấp gian nan. Chân tay nàng đập loạn lên.

Vì Tiểu Bảo lại vung tay trái đấm vào đầu nàng hai quyền.

Đào Hồng Anh thấy gã lớn mật dám đánh cả công chúa, ban đầu kinh hãi nhưng rồi mù biết sự náo loạn này đã thành trọng đại liền đưa ngón tay ra điểm huyệt luôn ba cái vào sau lưng công chúa cố phong tỏa huyệt đạo cho nàng.

Bây giờ Vì Tiểu Bảo mới buông tay ra khẽ nói:

- Cô cô! Đại sự nguy rồi. Hoàng đế muốn giết tiểu tử. Phải làm sao chạy trốn cho mau.

Đào Hồng Anh đáp:

- Bên ngoài rất đông thị vệ. Ta đến đây từ sớm ẩn trong giàn hoa chờ quá nửa giờ mới gặp lúc vắng người chuồn vào đây. Người ra mà coi.

Mụ vừa nói vừa lật tấm giấy che cửa lên một chút.

Vì Tiểu Bảo ghé mắt trông ra quả thấy bảy tám tên thị vệ cầm đèn lồng đi lại tuần tiễu.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, gã nghĩ tới vụ Cao Tôn Giả và Mao Đông Châu ngồi kiệu Thái phi định trốn ra ngoài. Bất giác gã lẩm bẩm:

- Hai người đó gặp vận xui quấy, đừng đầu vợ chồng Quy Tân Thụ nên mới uổng mạng. Bây giờ lão gia học theo kế đó, chẳng lẽ ba người nhà họ Quy lại mượn xác hoàn hồn chạy đến đánh kiệu công chúa?

Gã nghĩ vậy rồi nhìn công chúa nói:

- Công chúa ơi? Nàng đừng ăn phải dấm chua nữa. Đây là cô cô ta, là em gái của gia gia và là chị gái của má má. Nàng đừng có nổi nóng mà gây chuyện rắc rối.

Công chúa bị Đào Hồng Anh điểm huyết tức quá cơ hồ ngất xỉu. Bây giờ nàng nghe Vì Tiểu Bảo nói mấy câu này lòng dạ lập tức trở lại hòa bình. Nàng không kịp nghĩ tới em gái của gia gia và bà chị của má má sao lại có thể là một người được? Nàng chỉ cần biết mụ này không phải nhân tình của Tiểu Quế Tử là đủ.

Bất giác nàng lộ vẻ vui tươi đáp:

- Vậy thì buông tha ta đi.

Vì Tiểu Bảo muốn làm nàng trong lòng hoan hỷ liền nói:

- Người là vợ ta thì phải kêu bà bằng cô cô.

Công chúa trong lòng rất cao hứng liền hô:

- Cô cô!

Đào Hồng Anh ngo ngác chẳng hiểu chi hết. Mụ thấy hai người đánh đấm nhau mà sao bây giờ lại kêu mình bằng cô cô?

Vì Tiểu Bảo lại nói:

- Nàng hãy bảo bọn phu kiệu hãy khiêng kiệu vào phòng rồi đuổi chúng ra đóng cửa lại. Ta cùng nàng vào kiệu ngồi. Chúng ta cứ thế mà ra khỏi Hoàng cung. Khi đó sẽ làm lễ bái đường thành thân ngay.

Gã dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Trong khi bái đường cần một vị trưởng bối đứng ra chứng kiến mới là hợp lệ. Vị trưởng bối là cô cô của chúng ta đấy. Nàng bảo có được không ?

Công chúa mừng rỡ mặt đỏ lên đáp:

- Hay lắm!

Vì Tiểu Bảo giục:

- Vậy chúng ta hành động lẹ lên!

Công chúa big gã thúc giục cấp quá, không chờ được giải khai huyết đạo đã ra cửa hô:

- Khiêng kiệu vào phòng này!

Bọn thái giám và cung nữ đều rất lấy làm kỳ. Có điều họ đã biết vị công chúa này trước sau ưa làm chuyện ngược đời. Ngày thường chúng thấy nàng làm những việc hợp đạo lý rất ít mà những việc quái đản thì rất nhiều, nên chẳng dám nói năng gì, đồng thanh dạ một tiếng rồi lật đặt khiêng kiệu lại.

Không ngờ cửa gian phòng của Vì Tiểu Bảo hẹp quá, đâu có được rộng mấy thước như cửa cung Từ Ninh của Thái hậu. Kiệu công chúa vào lọt thế nào được ? Chỉ có hai cây đòn kiệu đặt vào trong, còn thân kiệu vẫn để ngoài cửa không đưa vào được.

Công chúa quát mắng:

- Toàn những đồ vô dụng. Cút mau đi cho khuất mắt ta.

Mấy tên khiêng kiệu phía trước đều lấm bầm:

- Kiệu lớn mà cửa thì hẹp, khiêng thế nào vào được ? Sao thị cũng trách mắng mình?

Rồi chúng chuồn qua khe kiệu ra ngoài.

Vì Tiểu Bảo đến gần bên công chúa khẽ nói:

- Nàng ra lệnh không cho bọn thị vệ tiến vào!

Công chúa liền lớn tiếng:

- Tiểu Quế Tử ! Người phải ở yên trong nhà này không được ra ngoài.

Vì Tiểu Bảo lên tiếng đáp:

- Dạ hiện giờ không còn sớm nữa xin công chúa điện hạ vào nghỉ đi.

Công chúa vờ quát mắng:

- Ta cứ muốn đi chơi thì người giữ được ta chăng ?

Vì Tiểu Bảo lại lớn tiếng:

- Trong cung có thích khách làm náo loạn, xin công chúa nên cẩn thận là hơn.

Công chúa xẵng giọng:

- Hoàng thượng nuôi biết bao thị vệ. Chúng chỉ biết ăn cơm chứ không biết làm việc sao ? Các người ra hết ngoài kia, không được vào đây!

Đoàn thị vệ đồng thanh dạ lên một tiếng rồi lùi ra xa.

Vì Tiểu Bảo chui vào kiệu ngồi gần nhìn công chúa vẫy tay.

Công chúa cũng tiến vào ngồi trước mặt gã.

Vì Tiểu Bảo quàng tay trái ôm lấy nàng khẽ dặn Đào Hồng Anh:

- Xin cô cô đi với tiểu tử ra khỏi Hoàng cung

Gã nghĩ tới võ công mù rất cao thâm, cần được mù hộ tống. Nếu bị người khám phá bí mật thì đã có mù đánh chết dùm.

*** vietkiem.com ***